

Rõõmsal meelel

4092

Röömsal meelel.

II. trüft. S. Ploompuu kirjastus 1925 a.

Linnu pesa.

Metsa taga
foos,
Pöösas, pilli=
roos,
Wäike linnu
pesa
Linnu ema, isa
Sinna ehita=
nud,
Kõrred koku
kannud
Munad sisse
pannud.
Laps, kui leiad
sa:
Mitte puutada!

Maafikal täit.

Oli ilus juwine pühapäewa hommik, kui naabri Salme meile tuli mind maafikale kutsuma. Kui emalt luba käes, ruttasime kiiresti männikusse, kuhu üle wersta maad. Seda rõõmu, mis meil seal oli! Metsa-alune maafikaid täis kui külitud: just kui punane waip üle raiesmiku tõmmatud, muud kui nopi! Otskui paradiis! Linnud firistawad puie ladwus ja orawad hüppasid oksalt oksale. Isegi metskitse silmasime raiesmiku äärel. Wiimaks olid meie korwid täis ilusamaid marju. Hääl meelel waatlesime oma wara ja istusime kännu otsa, et natufene puhata.

Korraga käis wali tuulepuhang läbi metsa. Üles waadates nägime, et must pilw fertib taewa serwalt üles. Warsti sähwataski wälk ja kostis esimene kõuekärगतus. Kuttu pistisime siis kodupoole jooksuma, aga juba enne, kui metsa ääre jõudisime, oli wihm käes. Kõju jõudes olime läbi märjad; maafikadki oli wihm läbi leotanud. Wanemad olid meid hirmuga oodanud ja rõõmustasid, nähes meid terwetena.

Wäike Manni, tillu Anni lähwad metja marjule;
wäike Minni, tillu Ninni ruttu, ruttu järele!

Korw on Annil, korw on Mannil, Ninnil, Minnil
korw on ka;

leiba Ninnil, leiba Minnil, Annil, Mannil leiba ka.

Tipa — tapa! Waata, papa, meie lähme marjule!

Dh mis kenal! Waata, ema, meie lähme marjule!

Sewade rõõm.

Guba linnufesed wähtas laulawad,

Kenad kasefesesed lingul fohawad!

Lumi on ju ära suland, talwe külm on mööda läind.

Lapsed, kes kui wangis eland, pole ammu murul läind.

Drus ojaefene woolab wultnal,

höbe pilwefene hõlsub taewa all.

Männid, Mannid, Gufud, Dõnnid hüppawad nõiud rõõmuwäes.

Wöödas kurbwad talwetunnid! Sena sewade on lääes!

Selle elu õnnerikas.

Selle elu õnnerikas,
Lapsepõli päikserikas,
Eluhommil armurikas,
Lõbus laulu — lillerikas.

Selle rind on rõõmurikas,
Selle loomus lõburikas,
Selle suu sõnarikas,
Selle ilm on ilurikas.

Kui mina alles noor weel olin,
Noor weel olin,
Lapsepõlves mängisin,
Mängisin.

Meie elu on siin ilmas,
On siin ilmas,
Ragu linnul õfja peal,
Õfja peal.

Ei mina teadnud muud kui seda,
Muud kui seda
Mis mina nägin filmaga,
Silmaga.

Näitab ennast rõõmul füiski,
Rõõmul füiski
Süda on täis kurbvastust,
Kurbvastust.

Rõõm teeb lapsel laulu hääle,
Laulu hääle
Kannimaks kui kandle keele,
Kandle keele.

Kägu.

Kuldnokk ja lõkene toovad meile warakult kewade sõnumi, aga päris soojale läheb ilmake alles siis, kui ju ööbit hoiskab ja kägu kukub. Ja mis oleks kewade ilma kukulinuta? Küll pole ta laul pikk ega lustilik, sest rahwa jutu järelse olewat kägu waejelapse südamest sündinud lind ja kaebawat oma kurba noorust taga, kui odraokas talle kurku minewat ja kuktumist lõpetawat. Aga armas on ta kurbi hüüd „kukku, kukku!“ siiski, sest et ta meil südames pärast talwewangistust uusi lootusi äratab. Sellepärast meelitamegi teda:

**„Kuku ja, kagu, kulda lindu,
 Häälitsele, hõbenokka,
 Kuku meile kuulutusi,
 Häälitsele ilmutusi,
 Weeretele laulutwara
 Retra kuulutuste lõnga,
 Kuju kanni aja kangast!“**

Kui kewadisel hommikul hästi wara tõuseme, siis kukub meile kagu tihti niipalju, et ära tüdid kuulatamast, kuid näha saab õnnelindu õige harwa, sest ta pelgab inimesi. Bealegi lendab ta suure hooga otse edasi, ja enamasti kihutab teda kari linawästrikke, lepalinde ja pääsukesi suure kiisaga taga. Mõned arwawad, et wäikesed laululinnud teda kulliks peawad. Bealiskaudselt waadates ongi käol kulliga palju sarnadust, sest selg ja küljed on tal ühtewiisi hallid, rind ja kõhualune walfjad, mustjastumedate kriipsudega, kuid pikk ja õrn nokk, suur täpiline saba ning wälimine tagumine warwas, mis ettepoole wõib liikuda, tunnistab selgesti, et meil siin kulliga tegemist pole.

Kõigil laululindude waenul kääwa vastu on weel hoopis sügawam juur. Nad teawad wist, et kagu ise pesa ei ehita, waid oma munad laululinnukeste pesakesse muneb, pojad seal wälja lastes haududa ja nad teistele mureks ning koormaks jätab. Siiski toidawad wäikesed kasuwanemad noort kagu niisama hoolikasti, nagu oleks ta nende oma laps. Nad ei

jäta teda maha ehk küll ablas suurt fonti kaswandif
kõik toidu pärislaste eest ära jöök ja mõne neist
pefafi wäljagi liiklab. Tihti peawad weel teised wäi-
tesed linnud kasuwanematele appi minema, et suur
loom nälga ei näeks.

Rägu nimetatakse tihti mureta ja hooleta lin-
nuts, kes oma lapsi ei armastawat ega neid ise
üles kaswatada ei wiitsiwat. See süüdistus on põh-
jata. Rägu muneb oma munad iga kuue päewa
tagant; et temal 5—7 muna munemiseks umbes
6 nädalat ära kulub, siis lähetsid esimesed munad
senikaua halwaks, kui ta haudumist wõiks alata.
Sellepärast pole käol wõimalik ise oma poegi wälja
haududa, waid ta jätab selle töö wõõraste hooeks.
Enne kui ta oma munadele sündjad pefad leiab,
kus sama karwa munad peawad ees olema, kulub
hulk hoolt ja waewa ära. Aga ta pärast munemist
pole weel käo mure poegade saatuse pärast lõppenud.
Mõnikord wiib ta oma muna ühest pefast teise, kus
pojutesel kindlam tulewik näib olewat. — Igal isa-
sel käol on oma teataw ringfond metsa, kus ta mar-
dikuid, liblikaid ja rööwikuid korjab. Teist kagu ta
oma ringkonnas ei falli, ja kui sa temale osawasti
wastu kulud, siis tuleb ta sedamaid wastast otjima.
Rägu armastab just neid putukaid kõige enam süüa,
mis puudele kahjulikud, sellepärast jääwad puud seal
maal rööwikute nuhtluse eest terweks, kus kaguft
palju.

.....

